

Arrest

nr. 317 225 van 25 november 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: **X**
 Vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat M. LYS**
 Berckmansstraat 89
 1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 19 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat J. DEKERF *loco* advocaat M. LYS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 8 augustus 2022 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 10 augustus 2022 om internationale bescherming. Op 18 december 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 20 december 2023 aan de voogd van verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtoun te zijn. Je bent geboren in het dorp Saracha, district Bihsud in de provincie Nangarhar, waar je je hele leven woonde tot jouw vertrek uit Afghanistan. Je ging zes jaar naar school en twee jaar naar een Koranschool.

Je ging samen met je twee broers naar de Koranschool. Na een tijdje kwamen de taliban steeds vaker naar jullie dorp en op een dag begin 2021 namen ze jouw broer H. (...) en vijf anderen mee uit de Koranschool. Omdat ze jullie hadden gezegd tegen niemand te vertellen wat er was gebeurd, zei je niet aan je ouders dat je broer ontvoerd was, maar zei je hen dat je broer 's nachts in de Koranschool bleef om te studeren. Een maand na zijn ontvoering spraken de taliban jou plots aan, samen met drie anderen, en vroegen ze aan jullie om een bom naar de luchthaven te brengen. Twee of drie dagen later vroegen ze jullie dit opnieuw. Deze keer vertelde je dit aan je moeder, die het aan jouw maternale oom N. (...) vertelde. Hij besliste om jou onmiddellijk weg te sturen, om te vermijden dat de taliban jou zouden rekruteren.

Toen je in Iran was belde je met je vader en je legde hem uit waarom je was vertrokken. Even later vond de machtsovername in Afghanistan plaats. Jouw vader ging toen naar Kabul en sindsdien heb je het contact met hem verloren. Je reisde verder naar Turkije, waar je acht maanden verbleef. Je reisde daarna via Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België, waar je aankwam op 10 augustus 2022. Je diende dezelfde dag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming in. Je verklaart dat je 15 jaar was bij aankomst in België en geboren te zijn op (...) 2007.

Jouw moeder, broer Q. (...) en zussen S. (...) en Na. (...) wonen nog in Saracha bij jouw maternale oom N. (...). Je hebt geen informatie meer ontvangen over jouw broer H. (...) of jouw vader.

Ter ondersteuning van je verzoek leg je kopieën van jouw taskara en van jouw vaccinatiekaart neer.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je dat de taliban jou zullen straffen omdat je hun opdracht niet aanvaardde en omdat je in het Westen hebt verbleven.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Na grondig onderzoek van je verklaringen dient te worden vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om je vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2 van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Het CGVS stelt vast dat jouw verklaringen over de invloed van de taliban in jouw Koranschool niet kunnen overtuigen. Nochtans ligt deze invloed aan de basis van jouw verklaringen over de problemen van jouw broer en van jezelf, vermits jullie via de Koranschool door de taliban werden aangesproken. Zo blijkt dat je niet consistent bent over het standpunt van de Koranleerkrachten tegenover de taliban. Tijdens jouw registratie verklaarde je nog dat je les kreeg van jouw neef, die een lid was van de taliban (zie fiche 'niet-begeleide minderjarige vreemdeling' d.d. 10/08/2022, p. 4). Op het CGVS verklaar je echter dat er drie Koranleerkrachten waren en dat je hun opinie over de taliban niet kende (zie CGVS, p. 5-6). Wanneer je later wordt gewezen op jouw verklaringen tijdens jouw registratie, stel je dat jouw leerkracht inderdaad jouw neef was maar dat hij geen talibanlid was (zie CGVS, p. 13). Er kan echter verwacht worden dat jouw verklaringen hierover consistent zijn, gezien ze een belangrijk aspect vormen van jouw beweerde problemen.

Ook blijkt dat je niet weet wat de opinie van jouw ouders of jouw medeleerlingen was. Wanneer naar jouw ouders gevraagd wordt, stel je dat ze niets zeiden over de taliban omdat je nooit hebt verteld dat de taliban in

de Koranschool kwamen (zie CGVS, p. 13). Echter is het niet aannemelijk dat jouw ouders daarvan niet op de hoogte waren, zeker gezien jouw vader dorpschoofd en verantwoordelijke van de jeugd was (zie CGVS, p. 7). Wanneer je wordt gevraagd hoe dit mogelijk was, stel je dat je vader niets wist van de aanwezigheid van de taliban omdat hij bezig was met zijn werk (zie CGVS, p. 14). Dit verklaart echter niet zijn onwetendheid, zeker gezien zijn specifieke functies. Daarnaast blijkt je niet consistent te zijn over de opinie van jouw medeleerlingen. Wanneer je hiernaar wordt gevraagd stel je dat jullie er niet over spraken omdat jullie nog klein waren (zie CGVS, p. 14). Later stel je nochtans dat niemand in de Koranschool pro taliban was (zie CGVS, p. 15). Wanneer je wordt gevraagd hoe je wist dat jouw medeleerlingen tegen de taliban waren als jullie er nooit over spraken, stel je dat je dat kan weten omdat jullie soms aan elkaar vroegen of jullie met de taliban zouden samenwerken en dan tegen elkaar zeiden dat jullie de taliban haatten (zie CGVS, p. 16). Dit is tegenstrijdig met jouw eerdere verklaring dat jullie er nooit over praatten. Dat je inconsistente verklaringen aflegt over de opinies van jouw leerkrachten en medeleerlingen, en dat je beweert dat jouw ouders onwetend waren over de taliban in jullie Koranschool, doet in sterke mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen over de aanwezigheid en de invloed van de taliban in jouw Koranschool.

Er wordt bovendien vastgesteld dat je ook niet consistent bent over de rol die de taliban uitoefenden in jouw Koranschool. Wanneer je gevraagd wordt waarom de taliban naar de Koranschool kwamen, stel je enkel dat ze naar daar kwamen, bleven staan en dan terugkeerden (zie CGVS, p. 6). Wanneer je nogmaals wordt gevraagd waarom ze dan kwamen, stel je opnieuw dat ze kwamen, bleven staan en terugkeerden en voeg je daaraan toe dat ze op het einde jouw broer en vier andere jongens hebben meegenomen (ibid.). Je legt hiermee niet uit om welke redenen de taliban naar jullie Koranschool kwamen en daar telkens even bleven. Ook later wanneer je hierover vragen gesteld worden, verklaar je enkel dat de taliban naar de Koranschool kwamen, studenten en plaatsen bekeken, daar zaten of rondliepen en de oudere jongens soms gedwongen meenamen (zie CGVS, p. 11). Het is pas wanneer je expliciet gevraagd wordt of ze ook de leerlingen soms aanspraken, dat je stelt van wel en dat je uitlegt dat ze wekelijks toespraken gaven (zie CGVS, p. 11-12). Dat je dit op geen enkel moment vermeldt wanneer je gevraagd wordt wat de taliban daar deden, doet afbreuk aan jouw verklaringen dat de taliban één of twee keer per week naar jouw Koranschool kwamen om jongeren te overtuigen om voor hen te gaan werken.

Het CGVS merkt daarnaast op dat jouw verklaringen over de ontvoering van jouw broer weinig aannemelijk zijn. Je stelt dat jouw broer op een dag plots door de taliban werd meegenomen en dat ze jou zeiden stil te zijn en dat ze jouw broer gingen meenemen naar hun leiders (zie CGVS, p. 13). Wanneer je wordt gevraagd wat er gebeurde tijdens de 25 dagen na deze ontvoering en voordat ze jou aanspraken, stel je dat je vader jou iedere dag vroeg waar jouw broer was en dat je telkens iets verzong, bijvoorbeeld dat je broer ook 's nachts lessen moest volgen omdat hij examen had of de Koran vanbuiten moest leren (ibid.). Uit jouw verklaringen blijkt dat jouw vader vervolgens 25 dagen lang niets ondernam om te weten te komen waar jouw broer bleef (ibid.). Je stelt dat je vader zelfs nooit met de Koranleerkrachten had gesproken behalve om je in te schrijven (zie CGVS, p. 14). Dat je vader, als dorpschoofd en hoofd van de jeugd, zich niet gaat informeren waarom je broer 25 dagen lang niet thuis kwam en ook niet op een andere manier op de hoogte kwam dat er jongens uit de Koranschool ontvoerd werden, is echter niet aannemelijk. Dit gegeven doet in grote afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen over de ontvoering van jouw broer en de gebeurtenissen die hierop volgden.

Gezien de lage geloofwaardigheid van jouw verklaringen over de invloed van de taliban in jouw Koranschool en de problemen van jouw broer, kan er ook niet zomaar geloof worden gehecht aan de problemen die jij verklaart te hebben ondervonden in Afghanistan. Bovendien blijken jouw verklaringen over de opdracht die je van de taliban zou hebben gekregen niet voldoende om het CGVS ervan te overtuigen dat je uit Afghanistan bent vertrokken om te vermijden dat je van de taliban een bom moest brengen naar de luchthaven.

Ten eerste blijkt dat je niet op de hoogte bent van de praktische details van de opdracht die je zou moeten uitvoeren. Je weet niet wie de talibanleden waren die jou deze opdracht gaven (zie CGVS, p. 14). Je stelt dat ze jullie die bom nog zouden geven maar wanneer je wordt gevraagd hoe je aan die bom zou geraken, ontwijk je deze vraag en stel je enkel dat je een soort granaat zou moeten brengen en dat ze die zouden geven (ibid.). Wanneer je wordt gevraagd hoeveel bommen jullie zouden moeten brengen, stel je dat je denkt dat ze het over één bom hadden maar dat je eigenlijk niet weet over hoeveel bommen het ging (zie CGVS, p. 15). Bovendien stel je dat je die opdracht samen met je vriend M. (...) moest uitvoeren maar blijkt dat je niet weet wie de andere twee jongens waren die met jullie de opdracht zouden moeten uitvoeren (ibid.). Ook weet je niet waarom de taliban voor deze opdracht vier jongens nodig hadden en niet genoeg hadden aan één jongen (zie CGVS, p. 16). Dat je zo weinig kennis hebt over de praktische kant van deze opdracht, ondergraaft reeds de geloofwaardigheid van jouw verklaringen daarover.

Ten tweede wordt vastgesteld dat je niet kan verklaren om welke redenen jij specifiek werd uitgekozen voor deze opdracht. Wanneer je hiernaar wordt gevraagd, stel je enkel vaagweg dat je oké was voor wat ze wilden, dat je een mooie jongen was en dat je toevallig die dag voor de deur zat (zie CGVS, p. 15). Hiermee

klaar je niet uit waarom ze jou geschikt vonden voor deze opdracht. Uit jouw verklaringen blijkt bovendien dat de taliban wisten dat jouw vader dorpshoofd was en dat jouw familie niet talibangezind was (ibid.). Wanneer je wordt gevraagd waarom ze dan toch voor jou kozen, kan je hier niet op antwoorden (ibid.). Het is echter niet geloofwaardig dat de taliban zomaar iemand zouden uitkiezen voor een opdracht omdat die toevallig voor de deur zit, wetende dat jouw vader gekend is en hen niet gunstig gezind is. Dat je geen andere redenen kan geven waarom ze precies jou hiervoor uitkozen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen over deze opdracht.

Ten derde stelt het CGVS vast dat jouw verklaringen over de aanpak van de taliban ook niet weten te overtuigen. Je stelt dat de taliban jullie vroegen om deze opdracht uit te voeren, jullie dan naar huis lieten gaan, en jullie twee dagen later opnieuw vroegen om die opdracht te accepteren, waarna je weer naar huis ging, het aan je moeder vertelde en je gevlucht bent (zie CGVS, p. 9-10). Deze aanpak komt echter weinig efficiënt over. Wanneer je wordt gevraagd waarom ze jullie de tijd zouden geven om over deze opdracht na te denken en dit eventueel aan jullie familie te vertellen, stel je dat ze jullie vroegen om het aan niemand te vertellen (zie CGVS, p. 15). Dat ze jullie vroegen het niet door te vertellen, sluit het risico niet uit dat jullie jullie familie of zelfs de (voormalige) overheid zouden inlichten of dat jullie zouden vluchten, zoals jij volgens jouw verklaringen dan ook gedaan hebt. Jouw argumentatie over hun ondoordachte aanpak zet de geloofwaardigheid van jouw verklaringen over deze opdracht dan ook op de helling.

Daarboven dient te worden opgemerkt dat je geen vervolgingsfeiten aanhaalt ten aanzien van jouw familie of jouw vriend M. (...) in de periode die volgde op jouw weigering van de opdracht en jouw vertrek. Je stelt dat je moeder, broer en zussen nog in het dorp wonen en dat het goed met hen gaat, maar dat ze niet durven te informeren naar jouw andere broer en je vader (zie CGVS, p. 7-8). Wanneer je wordt gevraagd of er na jouw vertrek nog iets is gebeurd, stel je dat je daar geen informatie over hebt (zie CGVS, p. 17). Je spreekt nochtans nog met je maternale oom en met je moeder (zie CGVS, p. 8). Wanneer je wordt gevraagd of jouw familie nog iets van de taliban heeft gehoord, stel je dat ze jou alleszins niets hebben verteld (zie CGVS, p. 17). Je stelt dat jouw broer Q. (...) thuis is en nooit werd aangesproken door de taliban (ibid.). Er dient te worden vastgesteld dat de taliban geen pogingen heeft ondernomen om jou te zoeken. Wanneer je gevraagd wordt wat jouw vriend M. (...) gedaan heeft, die dezelfde opdracht kreeg van de taliban als jij, stel je dat je geen informatie hebt over hem omdat je geen contact meer hebt (ibid.). Nochtans ben je nadat je de opdracht kreeg nog teruggegaan naar de Koranschool (zie CGVS, p. 16) en is het dan ook vreemd dat je niets hoorde over jouw vriend. Wat betreft jouw verklaring dat jouw familie bang is om te worden opgepakt en ondervraagd door de taliban om jou te kunnen vinden (zie CGVS, p. 17), dient te worden opgemerkt dat deze vrees hypothetisch is. Je haalt geen pogingen aan die de taliban tot nu toe hebben ondernomen om jou te zoeken of jouw familie lastig te vallen. Je haalt dus geen elementen aan waaruit zou blijken dat jouw in Afghanistan achtergebleven netwerk zou worden vervolgd en je toont ook niet aan dat jij in geval van terugkeer wel problemen zou hebben om deze reden.

De som van bovenstaande vaststellingen maakt dat de status van vluchteling jou niet kan worden toegekend, en evenmin de status van subsidiair beschermde zoals bepaald in art. 48/4, §2 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Het CGVS dient ook op te merken dat een groot deel van jouw familie op heden nog in Afghanistan verblijft. Jouw moeder, broer en zussen wonen bij jouw maternale oom N. (...), van wie je denkt dat hij nog steeds werkt als autoverkoper (zie CGVS, p. 8). Je hebt nog contact met jouw moeder en jouw maternale oom. Jouw verklaringen over jouw vader zijn bovendien te vaag om aannemelijk te maken dat hij effectief verdwenen is. Je stelt hierover enkel dat je hem de laatste keer sprak enkele dagen voor de machtsovername en dat je niet weet waar hij nu is (zie CGVS, p. 6). Je kan verder niets vertellen over wat er met hem gebeurd is. Je stelt enkel dat je moeder zei dat je vader naar Kabul ging maar je weet niet waarom hij daarheen ging (zie CGVS, p. 7). Wanneer je gevraagd wordt welke pogingen je ondernam om terug contact met hem op te nemen, stel je enkel dat jouw moeder en maternale oom problemen kunnen krijgen als ze aan de taliban vragen waar je vader is (ibid.). Je haalt dus geen pogingen aan die jij of jouw familie al hebben ondernomen om hem te bereiken. Gezien jouw beperkte verklaringen over zijn vertrek en jullie verbroken contact, dient te worden vastgesteld dat het CGVS in het ongewisse blijft over zijn verblijfplaats en situatie. Het CGVS concludeert dan ook dat je alleszins nog over een familiaal netwerk beschikt in Afghanistan waarbij je terecht zou kunnen bij terugkeer.

Verder moet worden vastgesteld dat je geen elementen hebt aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op jouw nood aan internationale bescherming. Je haalt geen problemen aan die jouw familie gekend zou hebben na of als gevolg van de machtsovername. Wanneer je wordt gevraagd naar de impact op de situatie van jouw familie, stel je dat er niet veel is veranderd in het dorp en dat voor jouw familie enkel veranderde dat ze nu in het huis van jouw maternale oom wonen (zie CGVS, p. 17). Uit jouw verklaringen blijkt echter niet dat jij bij terugkeer terecht zou komen in een problematische gezinssituatie. Wanneer je wordt gevraagd naar jouw bezigheden in België, stel je dat je naar school gaat,

waar je Belgische vrienden hebt, en dat je soms voetbal en cricket speelt met jouw Afghaanse vrienden (zie CGVS, p. 3). Je haalt geen activiteiten of ideologieën aan die problematisch kunnen worden bij terugkeer naar Afghanistan. Wanneer je wordt gevraagd of er naast de (ongeloofwaardige) problemen door de taliban, nog andere redenen zijn waarom je niet zou kunnen terugkeren, voeg je toe dat ze gaan denken dat je ongelovig bent geworden (zie CGVS, p. 10). Later voeg je hieraan toe dat je je gebed niet goed kent, je niet weet hoe je je op religieuze manier kan wassen, en slechts deels hebt meegedaan met de ramadan (zie CGVS, p. 18). Je stelt dat je slechts soms gaat bidden, omdat je het vergeet als je ergens mee bezig bent (ibid.). Je stelt ook dat je hier studeert en op een vrije manier kan leven. Als voorbeelden geef je dat je hier alles kan kopen, kan roken en drinken (ibid.). Je stelt echter dat je deze laatste dingen niet doet (ibid.). Jouw verklaringen over de beleving van jouw religie en jouw invulling van de vrijheid die je hier ervaart, volstaan niet om aan te tonen dat er elementen zouden zijn die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je deze opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Nergens blijkt dat je je hierom niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten en gebruiken bij een terugkeer. Daar je geen dergelijke concrete elementen hebt aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op jouw persoonlijke situatie.

De door jouw neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. De kopieën van jouw taskara en van jouw vaccinatiekaart kunnen hoogstens jouw nationaliteit, identiteit en herkomst aantonen, elementen die niet ter discussie staan in onderhavige beslissing. Er dient echter ook te worden opgemerkt dat de bewijswaarde van documenten verkregen in Afghanistan relatief is (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de

intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw

hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt

een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsvername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsvername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de

wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je dat je in Afghanistan zes jaar naar school bent gegaan en twee jaar naar een Koranschool (zie CGVS, p. 5) en dat je nog contact hebt met jouw moeder en jouw oom (zie CGVS, p. 8). Op jouw Facebookprofielen zijn vooral Afghaanse vrienden terug te vinden (zie administratief dossier). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/1, §§ 3 en 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker maakt ook gewag van een beoordelingsfout.

Verzoeker verzet zich vooreerst uitvoerig tegen de beoordeling door de commissaris-generaal van zijn vluchtrelaas:

Hierna gaat verzoeker in op "het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van (toegeschreven) politieke en/of religieuze overtuigingen en/of het behoren tot een specifieke sociale groep".

Hij vangt aan met een omstandige analyse van de principes van een dergelijk onderzoek en meent dat er rekening moet worden gehouden met zijn verklaringen over *“zijn geesteshouding ten opzichte van de Belgische samenleving en zijn plaats binnen deze samenleving”* en de opmerkingen van zijn voogd over zijn concrete integratie. Hij vervolgt:

“Uit deze verklaringen blijkt aldus dat verzoeker de taal leert en spreekt, naar school gaat, zich daar voor inzet, zich duidelijk openstelt voor de Belgische samenleving en al (deels) zijn religie verlaten heeft.

Alleen al uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker zich duidelijk heeft aangepast aan de Belgische samenleving en de hier van toepassing zijnde gedragsregels. Zo stelt zijn voogd dat hij de vrijheid die hij heeft geïnternaliseerd heeft. Bijgevolg vormen zijn verklaringen een eerste duidelijke aanwijzing dat verzoeker de normen en waarden die aan de basis liggen van deze regels eigen heeft gemaakt en tot een kernbestanddeel van zijn leven hier in België heeft gemaakt op een manier dat dit onlosmakelijk tot zijn identiteit en zijn persoonlijkheid is gaan behoren en dat er van hem dus niet mag worden verwacht dat hij dit opgeeft na terugkeer in Afghanistan.

Verwerende partij had, conform de hierboven uiteengezette principes, in feite verder kunnen peilen naar de houding van verzoeker ten opzichte van essentiële thema's zoals gelijkheid tussen man en vrouw, seksuele oriëntatie, vrijheid van religie, vrijheid van meningsuiting, enz. om nog meer inzicht te krijgen in welke mate verzoeker bepaalde overtuigingen uit of gelooft die aanleiding kunnen geven tot vervolging.

Wars van de intussen vaste rechtspraak van Uw Raad beoordeelt verwerende partij deze elementen dus louter als zijnde een beknotting of inperking van bepaalde rechten, die volgens haar niet tot onmenselijke behandeling kan leiden in deze context. Het lijkt zich met een dergelijke houding totaal ignorant op te stellen voor de vaststelling dat het, zoals hierboven samengevat, in tegendeel gaat over een perceptie die op basis van dit soort elementen gecreëerd en vervolgens toegeschreven kan worden, op basis waarvan een persoon, zoals verzoeker in casu, dan een reëel risico op vervolging loopt. Verwerende partij negeert hiermee niet alleen de rechtspraak van Uw Raad, maar ook de door haar zelf geciteerde pertinente objectieve landeninformatie waaruit ontegensprekelijk blijkt dat dit geen hypothetische vrees is, maar een concrete vrees die steun vindt in deze informatie (zie bv. EUAA, Afghanistan targeting of individuals, augustus 2022, p. 50-55).

Daarnaast, wat de verklaringen van zijn voogd betreft, kan verwezen worden naar volgende pertinente motieven en vaststellingen van Uw Raad in het arrest nr. 297 508 van 23 november 2023 (p. 19-20) waarin wordt gesteld:

(...)

Verzoeker wenst aan dit verzoekschrift nog foto's toe te voegen die zijn integratie bewijzen. Het betreffen foto's van uitstapjes hier in België met zijn vrienden en vriendinnen (stuk 4).

Tot slot betwist verwerende partij betwist niet dat verzoeker ongeveer in januari 2021 Afghanistan verlaten heeft. Evenmin wordt betwist dat verzoeker toen ongeveer 13 jaar oud, en dus minderjarig was op dat moment, dat hij op nog steeds amper 15-jarige leeftijd in België is aangekomen in 2022 en dat er over zijn minderjarigheid nooit twijfel werd geuit en hij dus gedurende de hele procedure als minderjarige behandeld is geweest. Ook vandaag is verzoeker nog steeds amper 16 jaar oud en dus nog steeds minderjarig.

Het is bovendien ook niet betwist dat verzoeker inmiddels drie jaar uit Afghanistan weg is en sindsdien grotendeels in Europese landen verbleven heeft, waaronder het grootste deel in België uiteraard.

Gelet op het geheel aan voorliggende stukken, verklaringen en elementen, wordt voldoende aangetoond dat verzoeker voldoende geïntegreerd, blootgesteld en ondergedompeld geweest is in de Belgische samenleving en eraan deelneemt op een manier waarop redelijkerwijze aangenomen kan worden dat zijn denkbeeld ernaar gevormd is en zijn waarden en normen heeft aangepast aan de Belgische maatschappij. Hierdoor is het onmogelijk te verwachten dat hij zou moeten doen alsof hij niet met dergelijke waarden en normen in contact is gekomen, ook al zou hij alle mogelijke inspanningen leveren om 'het spel te spelen'.

Ten overvloed moet nog opgemerkt worden dat de rurale afkomst van verzoeker uit plattelandsgebied, gelegen in de provincie Nangarhar, niet betwist wordt en dat in een rurale omgeving traditionele waarden, normen en tradities nog een grotere rol spelen, waardoor verzoekers mogelijkheid 'to play the game' nog beperkter is omwille van zijn langdurig verblijf buiten Afghanistan.

Op basis van deze concrete en persoonlijke omstandigheden, die cumulatief beoordeeld moeten worden, kan er redelijkerwijs aangenomen worden dat van verzoeker niet verwacht kan worden dat hij zich in geval van terugkeer naar Afghanistan opnieuw aan de huidige regels en sociale voorschriften van de de facto-overheid kan aanpassen, dat de kans reëel is dat hij zich, bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst, niet aan de negatieve aandacht van de leden en aanhangers van de Taliban zal kunnen onttrekken en dat hij om deze redenen zal opvallen en in de aandacht zal komen te staan.

Gelet op al deze elementen en risicobepalende omstandigheden, die cumulatief en in relatie met elkaar beoordeeld moeten worden, moet er dan ook worden besloten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke en/of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep in geval van terugkeer naar Afghanistan, in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet.”

Daarna gaat verzoeker zeer uitgebreid in op de risico's omwille van een (toegeschreven) verwestering als gevolg van een verblijf in en terugkeer uit Europa.

Ten slotte stelt verzoeker zich wat de actuele veiligheidssituatie betreft het recht voor te behouden om dit middel in de loop van de procedure en uiterlijk tot aan het sluiten van de debatten verder uit te werken “*en dat gelet op en omwille van de uiterst volatiele veiligheidssituatie en het gebrek aan concrete en betrouwbare, actuele en nauwkeurige informatie*”.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden “*The Office of the United Nations High Commissioner for Refugees Statement on Membership of Particular Social Group and the Best Interests of the Child in Asylum Procedures Issued in the context of the preliminary ruling reference to the Court of Justice of the European Union in the case of K., L. v. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (C-646/21)*” (stuk 3) en verschillende foto's met betrekking tot verzoekers integratie (stuk 4) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 17 oktober 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EASO van januari 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van december 2023, aan de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024, aan het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022, aan het “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2020, aan het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022, aan het rapport “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023 en aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 2 februari 2024.

2.2.3. Bij een op 23 oktober 2024 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een schoolattest (stuk 1), een attest van inschrijving voor het project ‘IDO’ (stuk 2), een informatiebrochure over het project ‘IDO’ (stuk 3), drie getuigenissen (stukken 4-6), een psychologisch attest van 11 oktober 2023 (stuk 7), een email van de coördinatrice van de dienst “*Rétablissement des Liens Familiaux*” van het Rode Kruis (stuk 8) en verschillende foto's (stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij er niet in geslaagd is om zijn vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken, nu (i) zijn verklaringen over de invloed van de taliban in zijn Koranschool niet kunnen overtuigen, (ii) zijn verklaringen over de ontvoering van zijn broer weinig aannemelijk zijn, (iii) zijn verklaringen over de opdracht die hij van de taliban gekregen zou hebben niet voldoende zijn om het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) ervan te overtuigen dat hij uit Afghanistan is vertrokken om te vermijden dat hij van de taliban een bom moest brengen naar de luchthaven, (iv) een groot deel van zijn familie op heden nog in Afghanistan verblijft, (v) hij geen elementen heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming, (vi) de door hem neergelegde documenten geen ander licht kunnen werpen op deze appreciatie, (vii) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, (viii) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien en (ix) hij geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of van ernstige schade en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling van de bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing merkt de commissaris-generaal op dat er in hoofde van verzoeker, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen en dat er, om hier op passende wijze aan tegenmoet te komen, in het kader van de behandeling van zijn verzoek door het CGVS steunmaatregelen werden verleend. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.”

Verzoeker voert aan dat er geen rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd en dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud duidelijk blijkt dat hij niet steeds weet wat van hem verwacht wordt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen en bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) werd verzoeker gehoord door een gespecialiseerde dossierbehandelaar in het bijzijn van een tolk. Hij werd prioritair gehoord en bijgestaan door zijn voogd (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map 'DVZ', 'beoordeling bijzondere procedurele noden'). Wanneer verzoeker werd gehoord op het CGVS door een gespecialiseerde *protection officer* van het CGVS, werd hij bijgestaan door zijn voogd en advocaat die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid kregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Verder stelt de Raad vast dat het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd aangepast aan zijn leeftijd en capaciteiten. Verzoeker betoogt dat hij niet steeds wist wat van hem verwacht werd, doch hij laat na dit betoog te concretiseren en uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud kan zulks niet blijken. Evenmin blijkt daaruit dat er van verzoeker kennis of elementen werden verwacht die zijn begrip te boven gingen. Er werden algemene vragen gesteld omtrent zijn persoon, familie, reisweg en de redenen voor zijn vertrek uit Afghanistan en komst naar België en waarom hij niet naar Afghanistan zou kunnen terugkeren. Het betreffen vragen waarvan verwacht kan worden dat iemand die verklaart in deze omstandigheden te hebben geleefd en deze feiten te hebben meegemaakt, hierop coherente en correcte antwoorden kan formuleren. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker hiertoe in staat was. Daarenboven wordt de staatssecretaris er in de bestreden beslissing nog uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Kinderrechtenverdrag op hem van toepassing is. Verzoekers betoog dat er onvoldoende rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Een schending van artikel 57/1, §§ 3 en 4, van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag kan niet worden aangenomen.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte geoordeeld werd dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden en dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat ook uit het psychologisch attest van 11 oktober 2023 dat verzoeker bij zijn op 23 oktober 2024 neergelegde aanvullende nota voegt (*ibid.*, stuk 7) niet kan blijken dat verzoeker niet in staat zou zijn om op een volwaardige manier aan de procedure deel te nemen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te vrezen dat de taliban hem zouden straffen omdat hij hun opdracht om een bom naar de luchthaven te brengen niet aanvaard had en omdat hij in het Westen heeft verbleven. Hij verklaart tevens dat de taliban in 2021 zijn broer H. hadden ontvoerd uit de Koranschool.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat de verklaringen van verzoeker over de invloed van de taliban in zijn Koranschool, die aan de basis ligt van de problemen van verzoeker en zijn broer, niet kunnen overtuigen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Zo blijkt dat je niet consistent bent over het standpunt van de Koranleerkrachten tegenover de taliban. Tijdens jouw registratie verklaarde je nog dat je les kreeg van jouw neef, die een lid was van de taliban (zie fiche ‘niet-begeleide minderjarige vreemdeling’ d.d. 10/08/2022, p. 4). Op het CGVS verklaar je echter dat er drie Koranleraars waren en dat je hun opinie over de taliban niet kende (zie CGVS, p. 5-6). Wanneer je later wordt gewezen op jouw verklaringen tijdens jouw registratie, stel je dat jouw leerkracht inderdaad jouw neef was maar dat hij geen talibanlid was (zie CGVS, p. 13). Er kan echter verwacht worden dat jouw verklaringen hierover consistent zijn, gezien ze een belangrijk aspect vormen van jouw beweerde problemen.

Ook blijkt dat je niet weet wat de opinie van jouw ouders of jouw medeleerlingen was. Wanneer naar jouw ouders gevraagd wordt, stel je dat ze niets zeiden over de taliban omdat je nooit hebt verteld dat de taliban in de Koranschool kwamen (zie CGVS, p. 13). Echter is het niet aannemelijk dat jouw ouders daarvan niet op de hoogte waren, zeker gezien jouw vader dorpshef en verantwoordelijke van de jeugd was (zie CGVS, p. 7). Wanneer je wordt gevraagd hoe dit mogelijk was, stel je dat je vader niets wist van de aanwezigheid van de taliban omdat hij bezig was met zijn werk (zie CGVS, p. 14). Dit verklaart echter niet zijn onwetendheid, zeker gezien zijn specifieke functies. Daarnaast blij je niet consistent te zijn over de opinie van jouw medeleerlingen. Wanneer je hiernaar wordt gevraagd stel je dat jullie er niet over spraken omdat jullie nog klein waren (zie CGVS, p. 14). Later stel je nochtans dat niemand in de Koranschool pro taliban was (zie CGVS, p. 15). Wanneer je wordt gevraagd hoe je wist dat jouw medeleerlingen tegen de taliban waren als jullie er nooit over spraken, stel je dat je dat kan weten omdat jullie soms aan elkaar vroegen of jullie met de

taliban zouden samenwerken en dan tegen elkaar zeiden dat jullie de taliban haatten (zie CGVS, p. 16). Dit is tegenstrijdig met jouw eerdere verklaring dat jullie er nooit over praatten. Dat je inconsistente verklaringen aflegt over de opinies van jouw leerkrachten en medeleerlingen, en dat je beweert dat jouw ouders onwetend waren over de taliban in jullie Koranschool, doet in sterke mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen over de aanwezigheid en de invloed van de taliban in jouw Koranschool.

Er wordt bovendien vastgesteld dat je ook niet consistent bent over de rol die de taliban uitoefenden in jouw Koranschool. Wanneer je gevraagd wordt waarom de taliban naar de Koranschool kwamen, stel je enkel dat ze naar daar kwamen, bleven staan en dan terugkeerden (zie CGVS, p. 6). Wanneer je nogmaals wordt gevraagd waarom ze dan kwamen, stel je opnieuw dat ze kwamen, bleven staan en terugkeerden en voeg je daaraan toe dat ze op het einde jouw broer en vier andere jongens hebben meegenomen (ibid.). Je legt hiermee niet uit om welke redenen de taliban naar jullie Koranschool kwamen en daar telkens even bleven. Ook later wanneer je hierover vragen gesteld worden, verklaar je enkel dat de taliban naar de Koranschool kwamen, studenten en plaatsen bekeken, daar zaten of rondliepen en de oudere jongens soms gedwongen meenamen (zie CGVS, p. 11). Het is pas wanneer je expliciet gevraagd wordt of ze ook de leerlingen soms aanspraken, dat je stelt van wel en dat je uitlegt dat ze wekelijks toespraken gaven (zie CGVS, p. 11-12). Dat je dit op geen enkel moment vermeldt wanneer je gevraagd wordt wat de taliban daar deden, doet afbreuk aan jouw verklaringen dat de taliban één of twee keer per week naar jouw Koranschool kwamen om jongeren te overtuigen om voor hen te gaan werken.”

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt, bevindt zich de fiche ‘Mineur Étranger Non Accompagné’ wel degelijk in het administratief dossier (zie: adm. doss., stuk 7, map ‘DVZ’, fiche ‘Mineur Étranger Non Accompagné’). Een schending van de rechten van verdediging wordt bijgevolg niet aangenomen. Het loutere feit dat verzoeker bij zijn aanmelding als minderjarige slechts 15 jaar was en niet werd bijgestaan door een voogd of een advocaat bij het afleggen van zijn verklaringen is voorts niet van aard om aan te tonen dat de weergave van zijn verklaringen in deze fiche onjuist zou zijn. Evenmin volgt daaruit dat de commissaris-generaal met deze verklaringen geen rekening zou mogen houden bij het nemen van zijn beslissing. Dat verzoeker *“een traumatische vlucht (had) meegemaakt daar hij meerdere keren werd teruggestuurd naar Iran en werd gebruikt om losgeld te bekomen van zijn vader”*, betreft een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die hoe dan ook niet kan verschonen dat verzoeker bij zijn aanmelding foutief verklaarde dat zijn neef hem les gaf in de *madrasa* en dat deze neef een talibanlid was. Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest met nr. 295 931 van 19 oktober 2023 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het minimaliseren van de argumenten, zonder evenwel de vastgestelde inconsistentie over het standpunt van de Koranleerkrachten tegenover de taliban, die steun vindt in het administratief dossier, te ontkrachten.

Door er in zijn verzoekschrift voorts op te wijzen dat hij 13 jaar was ten tijde van de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht en dat het dus logisch is dat zijn ouders hun opinie over de taliban niet bespraken met hun kinderen, doet verzoeker geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat (i) het niet aannemelijk is dat zijn ouders er niet van op de hoogte waren dat de taliban in de Koranschool kwamen, temeer nu zijn vader dorpshef en verantwoordelijke van de jeugd was, en dat (ii) hij niet consistent was over de opinie van zijn medeleerlingen over de taliban. Ook door te wijzen op de geografische ligging van de *madrasa* kan verzoeker niet verklaren dat zijn vader, gelet op diens functies als dorpshef en verantwoordelijke van de jeugd, niet wist dat de taliban in de Koranschool kwamen. Verzoeker klaart de inconsistentie in zijn verklaringen over de opinie van zijn medeleerlingen over de taliban ook niet uit door zijn verklaringen te citeren en te stellen dat hij duidelijk geschetst heeft dat *“het om een aanvoelen gaat in subtiele gedragingen”* en dat het kant noch wal raakt om dit als een tegenstrijdigheid te beschouwen. Hoe dan ook moet de bestreden beslissing worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat de verklaringen van verzoeker over de invloed van de taliban in zijn Koranschool niet kunnen overtuigen.

In weerwil van wat verzoeker in zijn verzoekschrift tracht voor te houden, kan uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS voorts niet blijken dat de inconsistentie in zijn verklaringen over de rol die de taliban uitoefenden in zijn Koranschool te wijten is aan zijn onwetendheid over wat van hem verwacht wordt. Dat verzoeker initieel, gevraagd naar de reden waarom de taliban naar de Koranschool kwamen, verklaarde dat ze naar daar kwamen, er bleven staan en dan terugkeerden, doch niet vermeldde dat zij er ook wekelijks toespraken kwamen geven en hiervan pas later tijdens het persoonlijk onderhoud gewag maakte, doet wel degelijk afbreuk aan zijn verklaringen dat de taliban één of twee keer per week naar zijn Koranschool kwamen om jongeren te rekruteren. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud kan niet blijken dat de vraagstelling aan verzoeker niet was aangepast aan verzoekers leeftijd.

Aldus slaagt verzoeker er niet in om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Daarnaast merkt de commissaris-generaal nog op goede gronden op dat de verklaringen van verzoeker over de ontvoering van zijn broer weinig aannemelijk zijn. Zij licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“Je stelt dat jouw broer op een dag plots door de taliban werd meegenomen en dat ze jou zeiden stil te zijn en dat ze jouw broer gingen meenemen naar hun leiders (zie CGVS, p. 13). Wanneer je wordt gevraagd wat er gebeurde tijdens de 25 dagen na deze ontvoering en voordat ze jou aanspraken, stel je dat je vader jou iedere dag vroeg waar jouw broer was en dat je telkens iets verzong, bijvoorbeeld dat je broer ook 's nachts lessen moest volgen omdat hij examen had of de Koran vanbuiten moest leren (ibid.). Uit jouw verklaringen blijkt dat jouw vader vervolgens 25 dagen lang niets ondernam om te weten te komen waar jouw broer bleef (ibid.). Je stelt dat je vader zelfs nooit met de Koranleerkrachten had gesproken behalve om je in te schrijven (zie CGVS, p. 14). Dat je vader, als dorpshef en hoofd van de jeugd, zich niet gaat informeren waarom je broer 25 dagen lang niet thuis kwam en ook niet op een andere manier op de hoogte kwam dat er jongens uit de Koranschool ontvoerd werden, is echter niet aannemelijk. Dit gegeven doet in grote afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen over de ontvoering van jouw broer en de gebeurtenissen die hierop volgden.”

Door in zijn verzoekschrift louter te herhalen wat hij heeft verklaard tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS en daar (*post factum*) zonder enig (begin van) bewijs aan toe te voegen *“dat zijn broer wel vaker voor langere periode op school bleef, waardoor zijn vader dit niet vreemd vond”*, werpt verzoeker geen ander licht op deze motivering. Dit laatste verklaart hoe dan ook nog niet dat verzoekers vader, als dorpshef en hoofd van de jeugd, niet vernam dat er jongens uit de Koranschool ontvoerd werden. Dat verzoeker hierover tegen zijn vader zweeg uit schrik voor de taliban, doet hieraan geen afbreuk. Er kan immers worden aangenomen dat verzoekers vader als dorpshef en hoofd van de jeugd over andere kanalen beschikt om van een dergelijke gebeurtenis, die een manifeste afwijking vormt op de alledaagsheid, op de hoogte te komen.

Nu uit het voorgaande blijkt dat verzoekers verklaringen over de invloed van de taliban in zijn Koranschool en over de ontvoering van zijn broer weinig aannemelijk zijn, stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat er ook niet zomaar geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker verklaart te hebben ondervonden in Afghanistan. Dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij uit Afghanistan is vertrokken om te vermijden dat hij van de taliban een bom moest brengen naar de luchthaven, blijkt eens te meer uit de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“Ten eerste blijkt dat je niet op de hoogte bent van de praktische details van de opdracht die je zou moeten uitvoeren. Je weet niet wie de talibanleden waren die jou deze opdracht gaven (zie CGVS, p. 14). Je stelt dat ze jullie die bom nog zouden geven maar wanneer je wordt gevraagd hoe je aan die bom zou geraken, ontwijk je deze vraag en stel je enkel dat je een soort granaat zou moeten brengen en dat ze die zouden geven (ibid.). Wanneer je wordt gevraagd hoeveel bommen jullie zouden moeten brengen, stel je dat je denkt dat ze het over één bom hadden maar dat je eigenlijk niet weet over hoeveel bommen het ging (zie CGVS, p. 15). Bovendien stel je dat je die opdracht samen met je vriend M. (...) moest uitvoeren maar blijkt dat je niet weet wie de andere twee jongens waren die met jullie de opdracht zouden moeten uitvoeren (ibid.). Ook weet je niet waarom de taliban voor deze opdracht vier jongens nodig hadden en niet genoeg hadden aan één jongen (zie CGVS, p. 16). Dat je zo weinig kennis hebt over de praktische kant van deze opdracht, ondergraaft reeds de geloofwaardigheid van jouw verklaringen daarover.

Ten tweede wordt vastgesteld dat je niet kan verklaren om welke redenen jij specifiek werd uitgekozen voor deze opdracht. Wanneer je hiernaar wordt gevraagd, stel je enkel vaagweg dat je oké was voor wat ze wilden, dat je een mooie jongen was en dat je toevallig die dag voor de deur zat (zie CGVS, p. 15). Hiermee klaar je niet uit waarom ze jou geschikt vonden voor deze opdracht. Uit jouw verklaringen blijkt bovendien dat de taliban wisten dat jouw vader dorpshef was en dat jouw familie niet talibangezind was (ibid.). Wanneer je wordt gevraagd waarom ze dan toch voor jou kozen, kan je hier niet op antwoorden (ibid.). Het is echter niet geloofwaardig dat de taliban zomaar iemand zouden uitkiezen voor een opdracht omdat die toevallig voor de deur zit, wetende dat jouw vader gekend is en hen niet gunstig gezind is. Dat je geen andere redenen kan geven waarom ze precies jou hiervoor uitkozen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen over deze opdracht.

Ten derde stelt het CGVS vast dat jouw verklaringen over de aanpak van de taliban ook niet weten te overtuigen. Je stelt dat de taliban jullie vroegen om deze opdracht uit te voeren, jullie dan naar huis lieten gaan, en jullie twee dagen later opnieuw vroegen om die opdracht te accepteren, waarna je weer naar huis ging, het aan je moeder vertelde en je gevlucht bent (zie CGVS, p. 9-10). Deze aanpak komt echter weinig efficiënt over. Wanneer je wordt gevraagd waarom ze jullie de tijd zouden geven om over deze opdracht na te denken en dit eventueel aan jullie familie te vertellen, stel je dat ze jullie vroegen om het aan niemand te vertellen (zie CGVS, p. 15). Dat ze jullie vroegen het niet door te vertellen, sluit het risico niet uit dat jullie jullie familie of zelfs de (voormalige) overheid zouden inlichten of dat jullie zouden vluchten, zoals jij volgens

jouw verklaringen dan ook gedaan hebt. Jouw argumentatie over hun ondoordachte aanpak zet de geloofwaardigheid van jouw verklaringen over deze opdracht dan ook op de helling. Daarboven dient te worden opgemerkt dat je geen vervolgingsfeiten aanhaalt ten aanzien van jouw familie of jouw vriend M. (...) in de periode die volgde op jouw weigering van de opdracht en jouw vertrek. Je stelt dat je moeder, broer en zussen nog in het dorp wonen en dat het goed met hen gaat, maar dat ze niet durven te informeren naar jouw andere broer en je vader (zie CGVS, p. 7-8). Wanneer je wordt gevraagd of er na jouw vertrek nog iets is gebeurd, stel je dat je daar geen informatie over hebt (zie CGVS, p. 17). Je spreekt nochtans nog met je maternale oom en met je moeder (zie CGVS, p. 8). Wanneer je wordt gevraagd of jouw familie nog iets van de taliban heeft gehoord, stel je dat ze jou alleszins niets hebben verteld (zie CGVS, p. 17). Je stelt dat jouw broer Q. (...) thuis is en nooit werd aangesproken door de taliban (ibid.). Er dient te worden vastgesteld dat de taliban geen pogingen heeft ondernomen om jou te zoeken. Wanneer je gevraagd wordt wat jouw vriend M. (...) gedaan heeft, die dezelfde opdracht kreeg van de taliban als jij, stel je dat je geen informatie hebt over hem omdat je geen contact meer hebt (ibid.). Nochtans ben je nadat je de opdracht kreeg nog teruggeslagen naar de Koranschool (zie CGVS, p. 16) en is het dan ook vreemd dat je niets hoorde over jouw vriend. Wat betreft jouw verklaring dat jouw familie bang is om te worden opgepakt en ondervraagd door de taliban om jou te kunnen vinden (zie CGVS, p. 17), dient te worden opgemerkt dat deze vrees hypothetisch is. Je haalt geen pogingen aan die de taliban tot nu toe hebben ondernomen om jou te zoeken of jouw familie lastig te vallen. Je haalt dus geen elementen aan waaruit zou blijken dat jouw in Afghanistan achtergebleven netwerk zou worden vervolgd en je toont ook niet aan dat jij in geval van terugkeer wel problemen zou hebben om deze reden."

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot een herhaling van de door hem afgelegde verklaringen over de opdracht die hij van de taliban moest uitvoeren en meent dat hij, rekening houdend met zijn jonge leeftijd ten tijde van de opdracht, wel in staat was om de details van de opdracht weer te geven, doch hij weerlegt niet dat hij niet wist wie de talibanleden waren die hem de opdracht gaven, hoe hij aan de bom zou geraken, hoeveel bommen ze naar de luchthaven zouden moeten brengen, wie de andere jongens waren die met hem de opdracht moesten uitvoeren en waarom de taliban voor de uitvoering van de opdracht niet genoeg hadden aan één jongen. Dat verzoeker wel heeft onthouden dat de taliban hadden gezegd om een "pepsi" te kopen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Dit weegt immers niet op tegen de vastgestelde lacunes in zijn kennis over de opdracht die hij beweert te hebben gekregen van de taliban. Dat de voogd van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud opmerkte dat de school van verzoeker dicht bij een luchthaven gelegen was doet hieraan evenmin afbreuk. Louter uit de afstand tussen verzoekers school en de luchthaven kan immers nog niet worden afgeleid dat verzoeker van de taliban de opdracht had gekregen om een bom te gaan brengen naar de luchthaven. Waar verzoeker nog verduidelijkt dat hij wel de naam van de leider kende die de opdracht gaf om de bom naar de luchthaven te brengen, namelijk Q. S. H., maar niet weet wie de andere talibanleden waren, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit de stukken van het administratief dossier kan niet blijken dat verzoeker deze naam opgaf toen hem werd gevraagd naar wie hem de opdracht had gegeven om een bom te gaan brengen naar de luchthaven. Aldus weerlegt verzoeker niet dat hij niet op de hoogte bleek te zijn van de praktische details van de opdracht die hij voor de taliban zou moeten uitvoeren. Dit gebrek aan kennis en detaillering kan niet louter worden verschoond door de jonge leeftijd van verzoeker ten tijde van de door hem voorggehouden gebeurtenis.

Verzoeker herhaalt voorts wat hij heeft verklaard tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS toen hem werd gevraagd waarom ze hem uitkozen om die opdracht te doen en voegt eraan toe dat "*hij ook uitgekozen werd omdat hij de oudste was van de jongeren, naast het feit dat hij naast de deur zat*". Hij verklaart hiermee evenwel nog steeds niet waarom de taliban hem geschikt vonden voor het brengen van een bom naar de luchthaven terwijl ze wisten dat zijn vader dorpshoofd was en dat zijn familie hun niet gunstig gezind was.

De omstandigheid dat de motivering over de aanpak van de taliban betrekking heeft op "*de inschatting van de veronderstelde intentie en gedrag van een derde persoon*", maakt voorts nog niet dat deze niet doorslaggevend kan zijn bij de beoordeling van verzoekers geloofwaardigheid. Het komt verzoeker immers toe om, bij gebrek aan enig sluitend bewijs van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten die ertoe hebben geleid dat hij Afghanistan heeft verlaten, verklaringen af te leggen die voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de vorgelegde stukken, geloofwaardig kunnen worden geacht. Dat de aanpak van de taliban volgens verzoekers verklaringen weinig efficiënt en ondoordacht blijkt te zijn, ondermijnt dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid (of minstens de ernst) van de door hem aangehaalde problemen met en vrees voor deze organisatie. De Raad ziet niet in – en verzoeker licht niet *in concreto* toe – op welke wijze de commissaris-generaal op onwettige wijze voorwaarden toevoegt aan de wettelijke regeling inzake de bewijslast in asielzaken zoals bepaald in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

Door nog te stellen dat zijn moeder samen met zijn twee zussen en broer bij zijn maternale oom woont, zijn verklaringen daarover te herhalen en te poneren dat zijn familie in feite ondergedoken leeft, uit vrees voor

represailles omdat hij weigerde de instructies van de taliban op te volgen, werpt verzoeker geen ander licht op de vaststelling dat hij geen vervolgingsfeiten aanhaalt ten aanzien van zijn familie of zijn vriend M. in de periode die volgde op zijn weigering van de opdracht en zijn vertrek, hoewel zij nog steeds in het zelfde dorp wonen. Dat zijn familie in feite ondergedoken zou leven, klemmt bovendien met zijn verklaringen dat zijn broer en zussen bij zijn maternale oom nog naar buiten gaan en dat zijn broer heel soms naar de winkel gaat om iets te kopen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8).

Aldus slaagt verzoeker er niet in om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Daarnaast merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nog op dat een groot deel van de familie van verzoeker op heden nog in Afghanistan verblijft:

"Jouw moeder, broer en zussen wonen bij jouw maternale oom N. (...), van wie je denkt dat hij nog steeds werkt als autoverkoper (zie CGVS, p. 8). Je hebt nog contact met jouw moeder en jouw maternale oom. Jouw verklaringen over jouw vader zijn bovendien te vaag om aannemelijk te maken dat hij effectief verdwenen is. Je stelt hierover enkel dat je hem de laatste keer sprak enkele dagen voor de machtsovername en dat je niet weet waar hij nu is (zie CGVS, p. 6). Je kan verder niets vertellen over wat er met hem gebeurd is. Je stelt enkel dat je moeder zei dat je vader naar Kabul ging maar je weet niet waarom hij daarheen ging (zie CGVS, p. 7). Wanneer je gevraagd wordt welke pogingen je ondernam om terug contact met hem op te nemen, stel je enkel dat jouw moeder en maternale oom problemen kunnen krijgen als ze aan de taliban vragen waar je vader is (ibid.). Je haalt dus geen pogingen aan die jij of jouw familie al hebben ondernomen om hem te bereiken. Gezien jouw beperkte verklaringen over zijn vertrek en jullie verbroken contact, dient te worden vastgesteld dat het CGVS in het ongewisse blijft over zijn verblijfplaats en situatie. Het CGVS concludeert dan ook dat je alleszins nog over een familiaal netwerk beschikt in Afghanistan waarbij je terecht zou kunnen bij terugkeer."

Verzoeker verwijt de commissaris-generaal geen rekening te houden "met de specifieke context van de chaos ten tijde van de machtsovername, waarbij het een pijnlijke realiteit is dat vele mensen zomaar 'verdwijnen', doch hij brengt geen elementen aan die van aard zijn om de overweging dat zijn verklaringen over zijn vader te vaag zijn om aannemelijk te maken dat hij effectief verdwenen is in een ander daglicht te stellen. Verzoeker herhaalt zijn verklaringen dat zijn moeder en maternale oom problemen kunnen krijgen als ze aan de taliban vragen waar zijn vader is, doch betwist niet dat hij geen pogingen aanhaalt die hij of zijn familie al hebben ondernomen om hem te bereiken. Hoe dan ook betreft dit slechts een overtollig motief van de bestreden beslissing, zodat de eventuele gegrondheid van verzoekers grieven daartegen, in het licht van de vaststelling dat hij alleszins nog over een familiaal netwerk beschikt in Afghanistan waarbij hij bij terugkeer terecht zou kunnen nu zijn moeder, broer en zussen bij zijn maternale oom N. wonen, die een determinerend motief uitmaakt, niet kan leiden tot een hervorming of een vernietiging van de bestreden beslissing.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"De kopieën van jouw taskara en van jouw vaccinatiekaart kunnen hoogstens jouw nationaliteit, identiteit en herkomst aantonen, elementen die niet ter discussie staan in onderhavige beslissing. Er dient echter ook te worden opgemerkt dat de bewijswaarde van documenten verkregen in Afghanistan relatief is (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf))."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De algemene informatie over gedwongen rekrutering van kinderen door de taliban die verzoeker in het verzoekschrift citeert heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert en kan dan ook niet volstaan om deze feiten aan te tonen. Bovendien blijkt uit deze landeninformatie niet dat er in Afghanistan sprake is van groepsvervolging waarbij alle kinderen het slachtoffer worden van gedwongen rekrutering door de taliban. Een loutere verwijzing naar zijn profiel als minderjarige Afghaan volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging moet *in concreto* worden aangetoond. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker daartoe in gebreke blijft.

Ook het bij het verzoekschrift gevoegde document "The Office of the United Nations High Commissioner for Refugees Statement on Membership of Particular Social Group and the Best Interests of the Child in Asylum Procedures Issued in the context of the preliminary ruling reference to the Court of Justice of the European

Union in the case of K., L. v. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (C-646/21)" (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker of op de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging door de taliban omdat hij hun opdracht om een bom naar de luchthaven te brengen niet aanvaard had en kan bijgevolg evenmin volstaan om deze vrees aan te tonen. De foto's die verzoeker bij zijn verzoekschrift (*ibid.*, stuk 4) en op 23 oktober 2024 neergelegde aanvullende nota voegt (aanvullende nota verzoeker, stuk 9) en het schoolattest (*ibid.*, stuk 1), het attest van inschrijving voor het project 'IDO' (*ibid.*, stuk 2), de informatiebrochure over het project 'IDO' (*ibid.*, stuk 3), de getuigenissen (*ibid.*, stukken 4-6) en de email van de coördinatrice van de dienst "*Rétablissement des Liens Familiaux*" van het Rode Kruis (stuk 8) die verzoeker bij zijn op 23 oktober 2024 neergelegde aanvullende nota voegt, hebben betrekking op zijn integratie en verwestering in België en staven deze vrees evenmin. Het psychologisch attest van 11 oktober 2023 dat verzoeker bij zijn op 23 oktober 2024 neergelegde aanvullende nota voegt (*ibid.*, stuk 7), heeft betrekking op zijn mentale toestand en staakt de door hem voorgehouden problemen in Afghanistan niet.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker zijn vrees dat de taliban hem zouden straffen omdat hij hun opdracht om een bom naar de luchthaven te brengen niet aanvaard had niet aannemelijk.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker nog te menen dat zijn familie ook gevaar loopt op basis van de job van zijn vader als verantwoordelijke voor jeugd en wegen en als dorpshef en omdat ook nog andere familieleden voor de voormalige overheid hebben gewerkt. Hij citeert daarbij uit landeninformatie waaruit blijkt dat personen die beschouwd kunnen worden als aanhangers van de voormalige Afghaanse regering én hun familieleden een risicoprofiel vormen. De geciteerde informatie heeft evenwel geen betrekking op de persoon van verzoeker. Evenmin blijkt uit deze landeninformatie dat er in Afghanistan sprake is van groepsvervolging waarbij alle aanhangers van de voormalige Afghaanse regering én hun familieleden door de taliban vervolgd worden. Een loutere verwijzing naar zijn profiel als familielid van aanhangers van de voormalige Afghaanse regering volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. De Raad wijst er hierbij nog op dat uit het voorgaande reeds is gebleken dat een groot deel van de familie van verzoeker – waaronder zijn moeder, broer, zussen en maternale oom N. – op heden nog in Afghanistan verblijft en dat er geen indicaties zijn dat zij omwille van hun verwantschap met verzoekers vader problemen zouden kennen met de taliban.

Wat betreft de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging omdat hij als Afghaan terugkeert uit Europa, wijst de Raad erop dat uit objectieve landeninformatie heden niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "*verwesterd*" zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals (onder meer) het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland).

In de "*Country Guidance*" van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert (EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", mei 2024, p. 57-61), bijtreden.

De bestreden beslissing bevat op dit punt de volgende pertinente overwegingen:

“Verder moet worden vastgesteld dat je geen elementen hebt aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op jouw nood aan internationale bescherming. Je haalt geen problemen aan die jouw familie gekend zou hebben na of als gevolg van de machtsovername. Wanneer je wordt gevraagd naar de impact op de situatie van jouw familie, stel je dat er niet veel is veranderd in het dorp en dat voor jouw familie enkel veranderde dat ze nu in het huis van jouw maternale oom wonen (zie CGVS, p. 17). Uit jouw verklaringen blijkt echter niet dat jij bij terugkeer terecht zou komen in een problematische gezinssituatie. Wanneer je wordt gevraagd naar jouw bezigheden in België, stel je dat je naar school gaat, waar je Belgische vrienden hebt, en dat je soms voetbal en cricket speelt met jouw Afghaanse vrienden (zie CGVS, p. 3). Je haalt geen activiteiten of ideologieën aan die problematisch kunnen worden bij terugkeer naar Afghanistan. Wanneer je wordt gevraagd of er naast de (ongeloofwaardige) problemen door de taliban, nog andere redenen zijn waarom je niet zou kunnen terugkeren, voeg je toe dat ze gaan denken dat je ongelovig bent geworden (zie CGVS, p. 10). Later voeg je hieraan toe dat je je gebed niet goed kent, je niet weet hoe je je op religieuze manier kan wassen, en slechts deels hebt meegedaan met de ramadan (zie CGVS, p. 18). Je stelt dat je slechts soms gaat bidden, omdat je het vergeet als je ergens mee bezig bent (ibid.). Je stelt ook dat je hier studeert en op een vrije manier kan leven. Als voorbeelden geef je dat je hier alles kan kopen, kan roken en drinken (ibid.). Je stelt echter dat je deze laatste dingen niet doet (ibid.). Jouw verklaringen over de beleving van jouw religie en jouw invulling van de vrijheid die je hier ervaart, volstaan niet om aan te tonen dat er elementen zouden zijn die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je deze opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Nergens blijkt dat je je hierom niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten en gebruiken bij een terugkeer. Daar je geen dergelijke concrete elementen hebt aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op jouw persoonlijke situatie. (...)

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je (...) in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je dat je in Afghanistan zes jaar naar school bent gegaan en twee jaar naar een Koranschool (zie CGVS, p. 5) en dat je nog contact hebt met jouw moeder en jouw oom (zie CGVS, p. 8). Op jouw Facebookprofielen zijn vooral Afghaanse vrienden terug te vinden (zie administratief dossier). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.”

Verzoeker toont het tegendeel niet aan door in zijn verzoekschrift te herhalen wat hij en zijn voogd eerder tijdens het gehoor voor het CGVS reeds verklaard hebben. Het louter herhalen van de asielmotieven is immers niet van aard om deze motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (cf. RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Verzoeker blijft hiertoe in gebreke.

Door er in zijn verzoekschrift op te wijzen dat hij ongeveer 13 jaar was toen hij in januari 2021 zijn land verlaten heeft en dat hij op amper 15-jarige leeftijd in België is aangekomen en vandaag nog steeds amper 16 jaar oud is, weerlegt verzoeker niet dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker eind februari 2007 geboren is en dat hij begin juni 2021 Afghanistan verliet (adm. doss., stuk 7, map ‘DVZ’, ‘verklaring DVZ’, nr. 34). Zijn vertrek uit Afghanistan situeert zich dus toen hij al 14 jaar was en niet toen hij ongeveer 13 jaar was, zoals hij in zijn verzoekschrift aanvoert. Uit het verblijf van verzoeker, die *Pashtou* spreekt (ibid., ‘verklaring betreffende procedure’), van 14 jaar in Afghanistan, waar hij volgens zijn verklaringen zes jaar naar school is gegaan en twee jaar naar de Koranschool en in de provincie Nangarhar verbleef, een provincie waar al sinds vele jaren sprake is van een grote talibanaanwezigheid, kon dan ook op goede gronden worden afgeleid dat hij er “*al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen*”. Bovendien beschikt verzoeker nog over een familiaal netwerk in Afghanistan waarbij hij bij terugkeer terecht zou kunnen. Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat hij, na een verblijf van slechts twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze waarden en

normen (of de thans geldende regels van de *sharia*) niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker, die momenteel 17 jaar oud is, moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Waar verzoeker nog laat gelden dat de commissaris-generaal “*in feite verder (had) kunnen peilen naar de houding van verzoeker ten opzichte van essentiële thema’s zoals gelijkheid tussen man en vrouw, seksuele oriëntatie, vrijheid van religie, vrijheid van meningsuiting, enz. om nog meer inzicht te krijgen in welke mate verzoeker bepaalde overtuigingen uit of gelooft die aanleiding kunnen geven tot vervolging*”, wijst de Raad erop dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt. Bovendien kon verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake zijn situatie als terugkeerder en zijn daaruit voortvloeiende vrees, wat hij ook gedaan heeft.

Zo voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift nog foto’s van uitstappen hier in België met zijn vrienden en vriendinnen (stukkenbundel verzoeker, stuk 4) die volgens hem zijn integratie bewijzen en voegt hij bij zijn op 23 oktober 2024 neergelegde aanvullende nota een schoolattest (stuk 1), een attest van inschrijving voor het project ‘IDO’ (stuk 2), een informatiebrochure over het project ‘IDO’ (stuk 3), drie getuigenissen (stukken 4-6) en verschillende foto’s van allerhande activiteiten (stuk 9). Verzoeker meent dat hij op basis van zijn activiteiten hier als verwesterd beschouwd zal worden. Uit deze stukken blijkt dat verzoeker is ingeschreven in het “*DASPA onderwijs*” en voor het project ‘IDO’, via hetwelk wordt voldaan aan de schoolplicht, dat verzoeker meedoet aan vrijwilligersactiviteiten, dat verzoeker de Franse taal snel en met veel inzet heeft geleerd en dat verzoeker deelneemt aan allerhande activiteiten in het opvangcentrum en in het kader van het project ‘IDO’. Hoewel dit lovenswaardig is en aantoonde dat verzoeker zich op deze korte tijd in België in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, is dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van het school lopen en deelnemen aan activiteiten in België dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, noch dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn “*to play the game*” of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Ook de omstandigheid dat verzoeker afkomstig is uit plattelandsgedebied in de provincie Nangarhar volstaat niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. De Raad erkent dat in Nangarhar traditionele waarden, normen en tradities gelden. Verzoeker werkt echter niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit dit gebied, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Aangaande de door verzoeker ingeroepen psychische moeilijkheden merkt de Raad nog op dat personen met een handicap en personen met zware medische aandoeningen, inclusief mentale problemen, in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 worden aangemerkt als risicoprofielen. Personen

met een fysieke of mentale handicap kunnen worden gestigmatiseerd en hun aandoening kan worden beschouwd als de “*wil van God*”. Zulke personen kunnen slachtoffer worden van discriminatie en mishandeling door de Afghaanse gemeenschap en/of hun familie. Teruggekeerde migranten met psychische gezondheidsproblemen zijn in het bijzonder kwetsbaar (“*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024, p. 92-94). Personen met ernstige psychische gezondheidsproblemen worden in voormelde *Country Guidance* aangeduid als een risicoprofiel. Zij kunnen een gegronde vrees voor vervolging hebben. Niet elke persoon met ernstige psychische gezondheidsproblemen riskeert evenwel vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Volgens de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 moet bij de individuele beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoeker in geval van terugkeer vervolging riskeert immers rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden zoals de aard en de zichtbaarheid van zijn psychische gezondheidsproblemen en de negatieve perceptie van zijn situatie door zijn familie. Te dezen stelt verzoeker in zijn op 23 oktober 2024 neergelegde aanvullende nota dat het door hem bijgevoegde psychologisch attest (stuk 7) zijn kwetsbaarheid aantoont nu zijn psycholoog attesteert dat hij lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom dat zich uit in slaapproblemen, verminderde eetlust en ademhalingsproblemen. Hij zou ook meer en meer symptomen vertonen van een depressie, “*met een triest humeur, een ongewone vermoeidheid, een leeg gevoel, verlies aan concentratie en zwarte gedachten tot gevolg*”. Er wordt evenwel geen duidelijke medische diagnose gesteld. Uit dit rapport kan dan ook niet worden opgemaakt dat in hoofde van verzoeker risicoverhogende omstandigheden aanwezig zijn.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog wijst op algemene landeninformatie over het regime van de taliban, wijst de Raad er op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te wijzen op algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde problemen, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Waar verzoeker nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door hem vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een jongeman van 17 jaar die nog maar twee jaar in België is en die in Afghanistan een deel van zijn vormende jaren heeft doorgebracht, er naar school ging en er een ondersteunend netwerk heeft, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees heeft dat de taliban hem zouden straffen omdat hij hun opdracht om een bom naar de luchthaven te brengen niet aanvaard had en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Voorts wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en dat verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Dit wordt door verzoeker niet betwist en vindt tevens steun in de recente informatie waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, treedt de Raad verwerende partij bij in diens standpunt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd en dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er aldaar sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Immers blijkt dat sinds de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk zijn afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden en is ontheemding ten gevolge van het conflict vrijwel volledig gestopt. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Het voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor de provincie Nangarhar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die hierop een ander licht kan werpen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende november tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN